Forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus

(2001/C 62 E/16)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 578 endelig udg. — 2000/0238(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 24. oktober 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra d),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En fælles asylpolitik, herunder et fælles europæisk asylsystem, indgår i EU's målsætning om gradvis at etablere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der står åbent for dem, der tvunget af omstændighederne lovligt søger beskyttelse i Fællesskabet.

(2) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. at »non-refoulement«-princippet opretholdes.

(3) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør indebære fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure i medlemsstaterne, og på længere sigt bør fællesskabsbestemmelser, der fører til en fælles asylprocedure i Fællesskabet.

(4) Minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus er derfor den første foranstaltning vedrørende asylprocedurer, der dog ikke foregriber andre foranstaltninger, der skal træffes for at gennemføre traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra d), og opfylde målsætningen om en fælles asylprocedure, som man nåede til enighed om i konklusionerne fra Tammerfors.

(5) Asylprocedurer bør ikke være så langvarige, at det medfører, dels at personer med behov for beskyttelse må gennemgå en lang periode med uvished, inden der træffes afgørelse i deres sager, dels at personer uden behov for beskyttelse, som blot ønsker at opholde sig på medlemsstaternes område, ser en asylansøgning som et middel til at forlænge deres ophold med flere år bør asylprocedurer endvidere omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at personer med behov for beskyttelse identificeres korrekt.

(6) De minimumsstandarder, der er fastsat i dette direktiv, bør derfor give medlemsstaterne mulighed for at forvalte et enkelt og hurtigt system, der ufortøvet og korrekt kan behandle asylansøgninger i overensstemmelse med medlemsstaternes internationale forpligtelser og forfatninger.

(7) Et enkelt og hurtigt system for procedurer i medlemsstaterne kan, hvis de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger er på plads, bestå i en indledende anke af afgørelsen og en mulighed for yderligere anke.

(8) De nødvendige sikkerhedsforanstaltninger bør omfatte, at alle ansøgere med henblik på en korrekt anerkendelse af de personer, der har behov for beskyttelse som flygtninge, jf. Genève-konventionens artikel 1, litra A), får effektiv adgang til procedurer, mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder for at fremlægge de relevante oplysninger i sagen og tilstrækkelige proceduregarantier for at følge sagen gennem alle led i proceduren.

(9) På den anden side bør medlemsstaterne med henblik på at opnå et system, der muliggør hurtig anerkendelse af ansøgere med behov for beskyttelse som flygtninge, jf. Genève-konventionens artikel 1, litra A), have mulighed for at benytte specifikke procedurer for behandling af ansøgninger, hvis konkrete omstændigheder der ikke er behov for at vurdere, og ansøgninger, som de mistænker for at være åbenbart grundløse.

(10) Medlemsstaterne kan frit afgøre, om de vil benytte sådanne procedurer for uantagelige og åbenbart grundløse ansøgninger, men hvis de gør det, bør de overholde de fælles standarder for definitionen af sådanne sager og de øvrige betingelser for anvendelse af procedurerne, herunder de frister for beslutningsprocessen, der er fastsat i dette direktiv.

(11) Det er af afgørende betydning, at disse procedurer omfatter de sikkerhedsforanstaltninger, der er nødvendige for at fjerne tidligere tvivl, således at de personer, der har behov for beskyttelse, stadig kan blive identificeret korrekt. De bør derfor i princippet så vidt muligt omfatte de samme proceduremæssige minimumsgarantier for og -krav med hensyn til beslutningsprocessen som almindelige procedurer. På grund af de pågældende sagers karakter kan og bør beslutningstagningen dog prioriteres i begge tilfælde, og yderligere anke kan begrænses.

(12) Minimumsgarantierne for alle ansøgere ved alle procedurer bør blandt andet omfatte retten til en personlig samtale, inden der træffes en afgørelse, lejlighed til at kommunikere med UNHCR, lejlighed til at kontakte organisationer eller personer, der yder juridisk bistand, retten til at modtage en skriftlig afgørelse inden for de fastsatte frister og ansøgerens ret til at blive underrettet på et sprog, han forstår, om sin retlige stilling på afgørende tidspunkter i proceduren, for at han kan overveje eventuelle kommende skridt.

(13) Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduregarantier for personer med særlige behov, f.eks. uledsagede mindreårige.

(14) Minimumskravene til beslutningsprocessen i alle procedurer bør omfatte krav om, at afgørelserne træffes af myndigheder, der er kvalificerede med hensyn til asyl- og flygtningesager, at personale med ansvar for behandling af asylansøgninger modtager passende uddannelse, at afgørelser træffes individuelt, objektivt og upartisk, samt at man i negative afgørelser anfører de faktuelle og retlige begrundelser for afgørelsen.

(15) For at give den enkelte ansøger effektiv mulighed for at følge sin sag over for medlemsstaternes kompetente myndigheder bør retten til anke indebære, at alle ansøgere i forbindelse med alle procedurer har mulighed for en revision af såvel sagens konkrete omstændigheder som de retlige spørgsmål, og som hovedregel bør anke have opsættende virkning med hensyn til håndhævelsen af en negativ afgørelse.

(16) Det ligger i sagens natur, at medlemsstaterne, da der er tale om minimumsstandarder, er beføjede til at indføre eller opretholde gunstige bestemmelser for personer, der anmoder dem om international beskyttelse, når en sådan anmodning anses for at være begrundet i, at den pågældende er flygtning efter Genève-konventionens artikel 1, litra A).

(17) I denne ånd opfordres medlemsstaterne til også at anvende bestemmelserne i dette direktiv på procedurer for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der er omfattet af Genève-konventionen, for personer, som ikke kan betragtes som flygtninge.

(18) Medlemsstaterne bør indføre sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages for at gennemføre dette direktiv.

(19) Anvendelsen af dette direktiv bør evalueres regelmæssigt.

(20) Medlemsstaterne kan ikke opfylde målet for den påtænkte handling, at indføre minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, på grund af den påtænkte handlings omfang og virkning, og dette mål kan derfor i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. traktatens artikel 5, kun opfyldes på fællesskabsplan. Dette direktiv er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet begrænset til det minimum, der er nødvendigt for at nå disse mål —

HAR UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Formålet med dette direktiv er at fastsætte minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

a) »Genève-konventionen« den konvention om flygtninges retsstilling, der blev undertegnet i Genève den 28. juli 1951, som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967

b) »Asylansøgning« en anmodning fra en person om en medlemsstats beskyttelse, som kan anses for at være afgivet med den begrundelse, at vedkommende er flygtning efter Genève-konventionen artikel 1, litra A). Enhver anmodning fra en person om beskyttelse formodes at være en asylansøgning, medmindre vedkommende udtrykkelig anmoder om en anden form for beskyttelse, der kan søges om særskilt

c) »Ansøger« eller »asylansøger« en person, som har indgivet en asylansøgning, med hensyn til hvilken der endnu ikke er truffet en endelig afgørelse. En endelig afgørelse er en afgørelse, med hensyn til hvilken af alle de ankemuligheder, dette direktiv giver, er udtømt

d) »Besluttende myndighed« enhver domstol, domstolslignende myndighed eller administrativt organ i en medlemsstat, der er ansvarligt for at undersøge spørgsmålet om asylansøgningers antagelse til behandling, eller dens konkrete omstændigheder, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager. En myndighed, der er ansvarlig for kontrol med adgang til medlemsstatens område, kan ikke betragtes som en besluttende myndighed

e) »Ankeinstans« enhver domstol, domstolslignende myndighed eller administrativt organ i en medlemsstat, der er uafhængigt af og adskiller sig fra den relevante besluttende myndighed i denne medlemsstat, og er ansvarligt for revision af den besluttende myndigheds afgørelser om konkrete omstændigheder og retlige spørgsmål

f) »Appelret« en domstol i en medlemsstat, der er uafhængig af den pågældende medlemsstats regering, og som er ansvarlig med hensyn til yderligere anke af en afgørelse truffet af en ankeinstans

g) »Afgørelse« en afgørelse truffet af en besluttende myndighed eller en ankeinstans i en medlemsstat med hensyn til en asylsansøgnings antagelse til behandling eller dens konkrete omstændigheder

h) »Flygtning« en person, der opfylder kravene i Genève-konventionens artikel 1, litra A)

i) »Flygtningestatus« den status, en medlemsstat tildeler en person, der er flygtning, og som får adgang til denne medlemsstats område som sådan

j) »Uledsaget mindreårig« en person under 18, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en myndig person, der er ansvarlig for vedkommende enten retligt eller efter sædvane, så længe den mindreårige ikke i praksis er under en sådan persons omsorg

k) »Tilbageholdelse« betyder enhver forvaring af en asylansøger, som en medlemsstat foretager inden for et afgrænset område, så som et fængsel, flygtningecenter eller transitområde i en lufthavn, hvor ansøgerens bevægelsesfrihed indskrænkes væsentligt

l) »Fratagelse af flygtningestatus« betyder en afgørelse truffet af den besluttende myndighed om at fratage en person flygtningestatus i henhold til Genève-konventionens artikel 1, litra C), eller artikel 33, stk. 2

m) »Ophævelse af flygtningestatus« betyder en afgørelse truffet af en besluttende myndighed om at ophæve en persons flygtningestatus under henvisning til forhold, man har fået kendskab til, som viser, at den pågældende aldrig burde have været anerkendt som flygtning.

Artikel 3

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle personer, der indgiver en asylansøgning ved medlemsstaternes grænse eller på deres område, uden at indskrænke bestemmelserne i protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater.

Dette direktivs bestemmelser finder også anvendelse, når en asylansøgning behandles i forbindelse med en procedure for at afgøre, hvorvidt ansøgerne er berettiget til adgang til en medlemsstats område.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorialt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

3. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende bestemmelserne i dette direktiv på procedurer for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af Genèvekonventionen, for personer, som ikke kan betragtes som flygtninge.

KAPITEL II

GUNDLÆGGENDE PRINCIPPER OG GARANTIER

Artikel 4

1. Indgivelse af en asylansøgning må ikke være betinget af nogen forudgående formalitet.

2. Medlemsstaterne sørger for, at asylansøgeren har faktisk mulighed for at indgive sin ansøgning så hurtigt som muligt.

3. Medlemsstaterne sørger for, at alle myndigheder, der kan forventes at modtage henvendelser fra ansøgere ved en medlemsstats grænse eller på dens område, har modtaget vejledning i, hvordan de skal håndtere asylansøgninger, herunder instrukser om at videresende ansøgninger til behandling hos den kompetente myndighed sammen med alle relevante oplysninger.

4. Når en person har indgivet en asylansøgning, der også omfatter personer, vedkommende er forsørger for, skal hver enkelt myndig person i denne gruppe i fortrolighed underrettes om sin ret til at indgive en særskilt asylansøgning.

Artikel 5

Asylansøgere, der har indgivet ansøgning til en medlemsstat, eller hvis ansøgning behandles i en medlemsstat, har ret til at forblive ved dens grænse eller på dens område, indtil deres ansøgninger er blevet behandlet.

Artikel 6

Medlemsstaterne sikrer sig, at afgørelser om asylansøgninger træffes individuelt, objektivt og upartisk.

Artikel 7

I forbindelse med alle procedurer, der er omhandlet i dette direktiv, sikrer medlemsstaterne at alle asylansøgere nyder godt af følgende garantier:

a) Ansøgerne skal inden behandlingen af asylansøgningen underrettes på et sprog, de forstår, om, hvilken procedure der vil blive fulgt, og om deres rettigheder og forpligtelser under proceduren.

b) De skal have en tolk stillet til rådighed, når det er nødvendigt for, at de kan forelægge deres sag for de kompetente myndigheder. Sådanne tjenester skal betales med offentlige midler, hvis de kompetente myndigheder indkalder tolken.

c) De skal på alle trin i proceduren have lejlighed til at kommunikere med FN's Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) eller andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR.

d) Afgørelser om asylansøgninger skal meddeles dem skriftligt. Hvis en ansøgning afvises, skal den faktuelle og retlige begrundelse for afgørelsen anføres, og der skal anføres oplysninger om muligheden for revision af afgørelsen, og i givet fald om, hvordan og inden hvilken frist de kan anke afgørelsen.

e) Er der tale om en negativ beslutning, skal de på et sprog, de forstår, underrettes om hovedindholdet af afgørelsen og muligheden for revision af afgørelsen samt i givet fald om, hvordan og inden hvilken frist de kan anke afgørelsen.

f) Er der tale om en positiv afgørelse, skal de på et sprog, de forstår, underrettes om afgørelsen samt om eventuelle obligatoriske skridt, de skal tage som følge af afgørelsen.

Artikel 8

1. Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal asylansøgeren have mulighed for en personlig samtale med en embedsmand, der er kompetent ifølge national ret, om asylansøgningens antagelse til behandling og/eller konkrete omstændigheder.

2. Efter den personlige samtale, der er omhandlet i stk. 1, skal embedsmanden mindst læse et referat af samtalen højt for ansøgeren for at kunne anmode ham om at godkende dets indhold.

3. Når en person har indgivet en asylansøgning, der også omfatter de personer, vedkommende forsøger, skal hver enkelt myndig person i denne gruppe i fortrolighed have lejlighed til at give udtryk for sin opfattelse og tilbydes en samtale om ansøgningens antagelse til behandling og/eller konkrete omstændigheder.

4. En personlig samtale om asylansøgningens konkrete omstændigheder skal normalt finde sted uden familiemedlemmers tilstedeværelse.

5. Medlemsstaterne kan tillade, at de kompetente myndigheder undlader at afholde en personlig samtale om asylansøgningens konkrete omstændigheder, når der er tale om personer, som ikke kan deltage i denne samtale af psykologiske eller medicinske årsager, eller mindreårige under en alder, der er fastsat ved national lov eller administrativ bestemmelse, når dette ikke får negativ virkning for den besluttende myndigheds afgørelse. I sådanne tilfælde skal hver enkelt person have mulighed for at blive repræsenteret af en juridisk værge eller rådgiver.

6. Under den almindelige procedure jf. artikel 24, 25 og 26, i det følgende benævnt »den almindelige procedure«, skal hver asylansøger have lejlighed til inden for en rimelig frist at se referatet af den personlige samtale om de konkrete omstændigheder i forbindelse med asylansøgningen og til at kommentere det.

7. Medlemsstaterne sørger for, at en embedsmand og en tolk af det køn, den interviewede vælger, deltager i den personlige samtale om asylansøgningens konkrete omstændigheder, hvis der er grund til at formode, at den pågældende ellers ville finde det vanskeligt at give en fuldstændig redegørelse for årsagerne til ansøgningen på grund af hændelser, vedkommende har været udsat for, eller på grund af vedkommendes kulturelle baggrund.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne sørger for, at alle asylansøgere på alle trin i proceduren får lejlighed til på effektiv måde at kontakte organisationer eller personer, som yder juridisk bistand.

2. I lukkede områder beregnet til behandling af asylansøgninger, kan medlemsstaterne regulere adgangen for organisationer, der yder juridisk bistand, under forudsætning af, at reglerne herom enten tjener det legitime formål at sikre kvaliteten af den juridiske bistand eller er objektivt nødvendige for at sikre en effektiv behandling i overensstemmelse med de nationale regler vedrørende proceduren i disse områder og ikke umuliggør adgang.

3. Efter den almindelige procedure skal ansøgerens juridiske rådgiver have lejlighed til at være til stede under den personlige samtale om asylansøgningens konkrete omstændigheder. Medlemsstaterne fastsætter regler for juridiske rådgiveres tilstedeværelse under alle andre samtaler i forbindelse med asylproceduren, uden at dette berører dette stykke eller artikel 8, stk. 5, og artikel 10, stk. 1, litra b).

4. Medlemsstaterne sikrer, at alle ansøgere er berettiget til, at en juridisk rådgiver bistår dem efter en negativ afgørelse truffet af en besluttende myndighed. Bistanden skal ydes uden vederlag på dette trin i proceduren, hvis ansøgeren ikke har tilstrækkelige midler til selv at betale herfor.

Artikel 10

1. I forbindelse med alle de procedurer der er omhandlet i dette direktiv, sørger medlemsstaterne for, at alle uledsagede mindreårige nyder godt af følgende garantier:

a) en juridisk værge eller rådgiver skal udpeges hurtigst muligt for at bistå og repræsentere dem i forbindelse med behandlingen af ansøgningen

b) den udpegede juridiske værge eller rådgiver skal have lejlighed til at hjælpe dem med at forberede sig på den personlige samtale om asylansøgningens antagelse til behandling og/eller dens konkrete omstændigheder. Medlemsstaterne tillader den juridiske værge eller rådgiver at være til stede under den personlige samtale og at stille spørgsmål eller afgive kommentarer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den personlige samtale om asylansøgningens antagelse til behandling og/eller dens konkrete omstændigheder føres af en embedsmand, som er uddannet med hensyn til uledsagede mindreåriges særlige behov.

3. Medlemsstaterne sørger for:

a) at de kompetente organisationer, der foretager lægeundersøgelser for at fastslå uledsagede mindreåriges alder, benytter metoder, og respekterer den menneskelige værdighed

b) at uledsagede mindreårige inden behandlingen af deres asylansøgning på et sprog, de forstår, underrettes om, at de kan blive undersøgt af en læge for at få fastslået deres alder. De skal blandt andet underrettes om undersøgelsesmetoden og de mulige konsekvenser af undersøgelsen for behandlingen af deres asylansøgning, herunder konsekvenserne af, at en uledsaget mindreårig nægter at lade sig undersøge.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne må ikke tilbageholde en asylansøger, blot fordi hans asylansøgning skal behandles. Medlemsstaterne kan dog med henblik på at træffe en afgørelse tilbageholde en asylansøger i følgende tilfælde, i overensstemmelse med en procedure i henhold til national ret og kun så længe, det er nødvendigt:

a) for at fastslå eller efterprøve hans identitet eller nationalitet

b) for at fastslå hans identitet eller nationalitet, når han har ødelagt eller bortkastet rejsedokumentation og/eller identitetspapirer eller benyttet falske dokumenter ved sin ankomst til medlemsstaten for at vildlede myndighederne

c) for at fastslå, de elementer hans asylansøgning er baseret på, der ellers kunne gå tabt

d) i forbindelse med en procedure med henblik på at afgøre, om han har ret til indrejse i landet.

2. Medlemsstaterne giver gennem deres lovgivning mulighed for en første revision og efterfølgende regelmæssige revisioner af ordren om tilbageholdelse af asylansøgere, der tilbageholdes i medfør af stk. 1.

Artikel 12

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at alle kompetente myndigheder har tilstrækkeligt personale og udstyr til at varetage deres forpligtelser i henhold til dette direktiv.

Artikel 13

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de besluttende myndigheder er fuldt kvalificeret til at behandle asyl- og flygtningespørgsmål. Med henblik herpå sikrer hver medlemsstat, at dens besluttende myndigheder:

a) råder over specialiseret personale med det nødvendige kendskab til og den nødvendige erfaring med hensyn til asyl- og flygtningespørgsmål

b) har adgang til præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, blandt andet fra UNHCR, om situationen i asylansøgernes oprindelseslande og i transitlande

c) har ret til at søge ekspertbistand, når det er påkrævet, i f.eks. medicinske eller kulturelle spørgsmål.

2. Efter anmodning herom fra ankeinstanserne giver medlemsstaterne dem samme behandling som de besluttende myndigheder med hensyn til adgang til den del af de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, litra b), som betragtes som offentlig tilgængelig. Medlemsstaterne kan beslutte at give dem adgang til den del af de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, litra b), som betragtes som fortrolig, hvis de overholder samme regler som de besluttende myndigheder med hensyn til fortroligheden af disse oplysninger.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne sikrer:

a) at personale, der kan forventes at komme i kontakt med personer på det tidspunkt, hvor de indgiver en asylansøgning, f.eks. toldbetjente og indvandringsmyndigheder, har modtaget den grunduddannelse, der er nødvendig for at genkende en asylansøgning, og ved, hvordan de skal forholde sig i det videre forløb i overensstemmelse med de instrukser, der er nævnt i artikel 4, stk. 3

b) at personale, der fører samtaler med asylansøgere, har modtaget den grunduddannelse, der er nødvendig herfor

c) at personale, der fører samtaler med personer i en særlig sårbar position og mindreårige, har modtaget den grunduddannelse, der er nødvendig med hensyn til disse personers særlige behov

d) at personale, der behandler asylansøgninger har modtaget den nødvendige grunduddannelse i international flygtningeret, national asylret, relevant international menneskerettighedsret, dette direktiv og behandling af asylansøgninger fra personer med særlige behov, herunder uledsagede mindreårige

e) at personale, der er ansvarligt for ordrer om tilbageholdelse, har modtaget den nødvendige grunduddannelse i national asylret, relevant international menneskerettighedsret, dette direktiv og de nationale regler om tilbageholdelse.

2. Efter anmodning herom fra ankeinstanserne giver medlemsstaterne ankeinstansernes personale samme behandling som de besluttende myndigheders personale med hensyn til den uddannelse, der er nævnt i stk. 1, litra c), når det er påkrævet, og i litra d).

Artikel 15

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre at oplysninger vedrørende individuelle asylansøgninger behandles fortroligt.

2. Medlemsstaterne må ikke give myndighederne i asylansøgerens oprindelsesland adgang til de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, eller udveksle dem.

3. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at der ikke i forbindelse med behandlingen af en individuel ansøgers sag indhentes oplysninger fra myndighederne i vedkommendes oprindelsesland på en måde, der vil føre til, at disse myndigheder får kendskab til, at han har ansøgt om asyl.

4. Denne artikel berører ikke UNHCR's adgang til oplysninger i forbindelse med udøvelsen af sit mandat i henhold til Genève-konventionen, jf. artikel 17 i dette direktiv.

Artikel 16

1. Hvis ansøgeren frivilligt trækker sin asylansøgning tilbage, skal den besluttende myndighed tilføje sagens akter en notits om, at behandlingen af ansøgningen er afbrudt.

2. Udebliver en ansøger, kan den besluttende myndighed afbryde behandlingen af ansøgningen, hvis han uden rimelig grund har undladt at opfylde sine forpligtelser til at melde sig eller imødekommet anmodninger om at give oplysninger eller møde frem til en personlig samtale i mindst 30 arbejdsdage.

3. Hvis ansøgeren stiller sig til rådighed for myndighederne med henblik på behandling af asylansøgningen, efter at behandlingen er blevet afbrudt i henhold til stk. 1 eller 2, kan hans anmodning betragtes som en ny asylansøgning.

Artikel 17

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at give UNHCR eller andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR:

a) adgang til asylansøgerne, herunder til dem, der er tilbageholdt eller befinder sig i transitområder i lufthavne

b) adgang til oplysninger om individuelle asylansøgninger, om udviklingen i proceduren og om afgørelser, der træffes, hvis asylansøgeren indvilger heri

c) mulighed for som led i udøvelsen af sin funktion som tilsynsmyndighed i henhold til Genève-konventionens artikel 35 at rette henvendelse til enhver kompetent myndighed om individuelle asylansøgninger på ethvert trin i proceduren.

KAPITEL III

ANTAGELSE TIL BEHANDLING

Artikel 18

Medlemsstaterne kan afvise at antage en bestemt asylansøgning til behandling:

a) hvis en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen ifølge kriterierne og mekanismerne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at tage stilling til en asylansøgning fra en statsborger i et tredjeland eller en statsløs i en af medlemsstaterne

b) hvis et tredjeland, i henhold til artikel 20 betragtes som ansøgerens første asylland

c) hvis et tredjeland, i henhold til artikel 21 og 22, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren.

Artikel 19

Når en medlemsstat anmoder en anden medlemsstat om at påtage sig ansvaret for at behandle en bestemt asylansøgning, underretter den anmodende medlemsstat hurtigst muligt ansøgeren om denne anmodning, dens indhold og de relevante tidsfrister på et sprog, han forstår.

Artikel 20

Et land kan betragtes som en asylansøgers første asylland, hvis denne ansøger har fået indrejse i dette land som flygtning eller af andre årsager, der gør det berettiget at give ham beskyttelse, og han stadig kan nyde godt af denne beskyttelse.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne kan kun betragte et tredjeland som et sikkert tredjeland i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger, når det sker i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i bilag I.

2. Medlemsstaterne kan bevare eller indføre lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre tredjelande ved lov eller administrativ bestemmelse. Sådan lovgivning berører ikke bestemmelserne i artikel 22.

3. Medlemsstater, som på datoen for dette direktivs ikrafttræden har gældende love eller administrative bestemmelser for udpegelse af sikre tredjelande, og som ønsker at bevare disse love eller bestemmelser, meddeler dem til Kommissionen senest seks måneder efter vedtagelsen af dette direktiv og giver derefter hurtigst muligt meddelelse om eventuelle relevante ændringer.

Medlemsstaterne underretter hurtigst muligt Kommissionen om indførelse af enhver lov eller administrativ bestemmelse om udpegelse af lande som sikre tredjelande efter vedtagelsen af dette direktiv og giver derefter meddelelse om eventuelle relevante ændringer.

Artikel 22

Et land, der ifølge principperne i bilag I, er et sikkert tredjeland, kan, uanset om det står på en liste, kun betragtes som et sikkert tredjeland for en bestemt asylansøger:

a) hvis ansøgeren har en forbindelse eller nær tilknytning til landet eller under et tidligere ophold i dette land kunne nyde godt af myndighedernes beskyttelse

b) hvis der ikke er grund til at formode, at den pågældende ansøger vil blive nægtet genindrejse i landet, og

c) hvis der ikke er grund til at formode, at landet ikke er et sikkert tredjeland i netop hans tilfælde.

Artikel 23

1. Hvis der afholdes en personlig samtale med en ansøger om en asylansøgnings antagelse til behandling i henseende til artikel 18, litra b) eller c), sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder afholder denne personlige samtale senest 40 arbejdsdage efter indgivelsen af ansøgningen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om afvisning af antagelse til behandling af en asylansøgning i henhold til artikel 18, litra b) eller c) senest 25 arbejdsdage efter den personlige samtale.

3. Hvis der ikke er afholdt en personlig samtale med ansøgeren, er fristen for at træffe en afgørelse 65 arbejdsdage.

4. Overholdes tidsfristerne i denne artikel ikke, behandles asylansøgningen efter den almindelige procedure.

5. Når medlemsstaterne gennemfører en afgørelse efter artikel 22, kan de give ansøgeren et dokument skrevet på tredjelandets sprog, hvori myndighederne i dette land underrettes om, at de konkrete omstændigheder i forbindelse med ansøgningen ikke er blevet behandlet.

KAPITEL IV

PROCEDURER FOR VURDERING AF SAGENS KONKRETE OMSTÆNDIGHEDER

Afdeling 1

Almindelig procedure

Artikel 24

1. Medlemsstaterne fastsætter ved lov eller administrativ bestemmelse en rimelig frist for den besluttende myndigheds behandling af asylansøgninger.

2. I tilfælde, hvor den besluttende myndighed ikke har truffet afgørelse inden den frist, der er nævnt i stk. 1, skal ansøgerne have ret til at anmode ankeinstansen om en afgørelse. Medlemsstaterne afgør ved lov, om ankeinstansens afgørelse med hensyn til denne anmodning skal træffes på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, eller om det skal være en afgørelse, der fastsætter en frist for den besluttende myndigheds afgørelse. Medlemsstaterne sikrer, at ankeinstansen træffer afgørelse i sådanne sager hurtigst muligt.

3. Den tidsfrist, der er nævnt i stk. 1, kan forlænges med seks måneder, hvis der er en rimelig begrundelse herfor. En rimelig begrundelse kan blandt andet være, at den besluttende myndighed afventer ankeinstansens eller appelrettens afklaring af et spørgsmål, som kunne have betydning for afgørelsen om ansøgningen.

Hvis fristen forlænges skal den besluttende myndighed give ansøgeren skriftlig besked herom. En forlængelse af fristen i en bestemt sag er ikke gyldig, medmindre ansøgeren har fået meddelelse herom.

Artikel 25

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at en asylansøger får mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på at afgive de oplysninger, der er relevante for sagen, så fuldstændigt som muligt og med alt foreliggende bevismateriale.

2. En asylansøger anses for at have afgivet de relevante oplysninger i sagen på tilfredsstillende vis, hvis han har afgivet erklæring vedrørende sin alder, baggrund, identitet, nationalitet og rejseruter, samt forelagt identitetspapirer, rejsedokumentation og en begrundelse af sit behov for beskyttelse med henblik på at hjælpe de kompetente myndigheder med at tage stilling til de elementer, hans asylansøgning er baseret på.

3. Når ansøgeren har bestræbt sig for at underbygge sin erklæring om de relevante forhold med alt foreliggende bevismateriale og givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelt manglende bevismateriale, vurderer den besluttende myndighed ansøgerens troværdighed og bevismaterialet.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndighed lader tvivlen komme ansøgeren til gode, selv om der måtte mangle bevis for nogle af ansøgernes erklæringer, hvis han har bestræbt sig oprigtigt for at underbygge sin ansøgning, og sagsbehandleren finder, at hans erklæringer er sammenhængende og plausible og ikke strider imod alment kendte fakta.

Artikel 26

1. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndighed kan indlede en undersøgelse med henblik på at fratage eller ophæve flygtningestatus for en bestemt person, så snart der kommer oplysninger frem om, at der er grund til at tage gyldigheden af hans flygtningestatus op til fornyet overvejelse.

2. Enhver ophævelse eller fratagelse af flygtningestatus skal behandles efter den almindelige procedure i overensstemmelse med dette direktiv.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte undtagelser fra artikel 7 og 8, for tilfælde, hvor det af årsager, der specifikt vedrører begrundelsen for fratagelsen eller ophævelsen, er umuligt for den besluttende myndighed at overholde disse bestemmelser.

Afdeling 2

Fremskyndet procedure

Artikel 27

Medlemsstaterne kan indføre eller fortsat benytte en fremskyndet procedure til behandling af ansøgninger, som mistænkes for at være åbenbart grundløse i henhold til artikel 28.

Artikel 28

1. Medlemsstaterne kan afvise asylansøgninger som åbenbart grundløse:

a) hvis ansøgeren uden rimelig grund har afgivet falske oplysninger om sin identitet eller nationalitet

b) hvis ansøgeren ikke har fremlagt identitetspapirer eller rejsedokumentation og ikke har afgivet tilstrækkelige eller tilstrækkeligt overbevisende oplysninger til, at hans identitet eller nationalitet kan fastslås, og der er alvorlig grund til at antage, at han i ond tro har ødelagt eller bortkastet identitetspapirer eller rejsedokumentation, der ellers kunne have medvirket til at fastslå hans identitet eller nationalitet

c) hvis den pågældende har indgivet en asylansøgning på sidste trin i en udvisningsprocedure og kunne have gjort det tidligere

d) hvis ansøgeren ved indgivelsen og redegørelsen for sin ansøgning ikke har påpeget forhold, som begrunder beskyttelse på grundlag af Genève-konventionen eller artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder fra 1950

e) hvis ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland, jf. artikel 30 og 31

f) hvis ansøgeren har indgivet en ny ansøgning, der ikke indeholder relevante nye oplysninger om vedkommendes særlige forhold eller om situationen i hans oprindelsesland.

2. Medlemsstaterne afviser ikke asylansøgninger som åbenbart grundløse blot fordi:

a) ansøgeren ikke har søgt tilflugt i en del af sit oprindelsesland eller, hvis han er statsløs, i en del af det land hvor han tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, og hvori han med rimelighed kan forventes ikke at blive forfulgt i den betydning, hvori dette udtryk anvendes i Genève-konventionen

b) hvor der er alvorlig grund til at antage, at de begrundelser, der er anført i Genève-konventionens artikel 1, litra F), gælder for ansøgeren.

Artikel 29

1. Hvis der afholdes en personlig samtale med en ansøger om asylansøgningens konkrete omstændigheder, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder afholder denne personlige samtale senest 40 arbejdsdage efter indgivelsen af ansøgningen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om afvisning af en asylansøgning som åbenbart grundløs i overensstemmelse med artikel 28 senest 25 arbejdsdage efter den personlige samtale med ansøgeren.

3. Hvis der ikke er afholdt en personlig samtale med ansøgeren, er fristen for at træffe en afgørelse 65 arbejdsdage.

4. Overholdes tidsfristerne i denne artikel ikke, behandles asylansøgningen efter den almindelige procedure.

Artikel 30

1. Medlemsstaterne kan kun betragte et land som et sikkert oprindelsesland i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger, når det sker i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i bilag II.

2. Medlemsstaterne kan bevare eller indføre lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre tredjelande ved lov eller administrativ bestemmelse. Sådan lovgivning berøres ikke i artikel 31.

3. Medlemsstater, som på dagen for dette direktivs ikrafttræden har gældende love eller administrative bestemmelser der udpeger lande som sikre oprindelseslande, og som ønsker at bevare disse love eller bestemmelser, meddeler dem til Kommissionen senest seks måneder efter vedtagelsen af dette direktiv og giver derefter hurtigst muligt meddelelse om eventuelle relevante ændringer.

Medlemsstaterne underretter hurtigst muligt Kommissionen om indførelse af enhver lov eller administrativ bestemmelse, der udpeger lande som sikre oprindelseslande efter vedtagelsen af dette direktiv og giver derefter meddelelse om eventuelle relevante ændringer.

Artikel 31

Et land, der i overensstemmelse med principperne i bilag II er et sikkert oprindelsesland, kan kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt asylansøger, hvis han har dette lands nationalitet, eller hvis han er statsløs, hvis han har haft sit sædvanlige opholdssted i dette land, og der ikke er grund til ikke at betragte landet som et sikkert oprindelsesland i netop hans tilfælde.

KAPITEL V

ANKEPROCEDURER

Artikel 32

Asylansøgere har ret til at anke enhver afgørelse om deres ansøgnings antagelse til behandling eller sagens konkrete omstændigheder.

Anken kan vedrøre såvel sagens konkrete omstændigheder som retlige spørgsmål.

Artikel 33

1. Anke har opsættende virkning. Ansøgeren kan forblive på den pågældende medlemsstats område eller ved dens grænse, indtil ankeinstansens afgørelse foreligger.

2. Medlemsstaterne kan fravige reglen i stk. 1:

a) i sager, hvor et land, der ikke er en medlemsstat, i henhold til artikel 21 og 22 betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren

b) i sager, der afvises som åbenbart grundløse i henhold til artikel 28

c) i sager, hvor den nationale sikkerhed eller den offentlige orden er truet.

3. Hvis ankens opsættende virkning afvises, har ansøgeren ret til at anmode de kompetente myndigheder om tilladelse til at forblive på medlemsstatens område eller ved dens grænse under ankeproceduren. En eventuel udvisning kan først finde sted, når den kompetente myndighed har truffet afgørelse om denne anmodning, undtagen i sager, hvor et land, der ikke er en medlemsstat, i henhold til artikel 21 og 22 betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed behandler anmodningen hurtigst muligt.

Artikel 34

1. Medlemsstaterne fastsætter ved lov eller administrativ bestemmelse rimelige frister for meddelelse om indgivelse af og forelæggelse af begrundelse for anken. Fristen for fremlæggelse af begrundelse for anken må i almindelige sager under ingen omstændigheder være på under 20 arbejdsdage.

2. Medlemsstaterne fastsætter alle andre nødvendige regler for indgivelse af anke, herunder regler om forlængelse af tidsfristen for forelæggelse af begrundelse for anken, hvis der er en rimelig årsag hertil.

3. Medlemsstaterne afgør, om ankeinstansen er beføjet til at bekræfte eller ophæve den besluttende myndigheds afgørelse eller den skal træffe afgørelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder.

4. Medlemsstaterne sikrer, at ankeinstansen, hvis den ophæver en afgørelse, henviser sagen til den besluttende myndighed med henblik på en ny afgørelse.

5. I forbindelse med en hasteprocedure vedrørende lovlig adgang til en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 2, kan medlemsstaterne fastsætte, at ankeinstansen skal træffe afgørelse i løbet af syv arbejdsdage.

Artikel 35

1. Medlemsstaterne sikrer, at ankeinstansen træffer afgørelse i sager, hvor ansøgninger ikke har kunnet antages til behandling, eller som er blevet anset for åbenbart grundløse, senest 65 arbejdsdage efter, at anken er indgivet, jf. artikel 34, stk. 1.

2. Medlemsstaterne kan ved lov eller administrativ bestemmelse fastsætte frister for ankeinstansens behandling af andre sager.

3. Fristen i stk. 1 og 2 kan forlænges, hvis der er rimelig grund hertil. Rimelig grund antages blandt andet at foreligge, hvis ankeinstansen afventer appelrettens afgørelse om et retligt spørgsmål, som kunne påvirke dens afgørelse.

Hvis fristen forlænges skal ankeinstansen give ansøgeren skriftlig meddelelse herom. En forlængelse af fristen i en bestemt sag er ikke gyldig, medmindre ansøgeren har fået meddelelse herom.

Artikel 36

1. Medlemsstaterne kan indføre en procedure, hvorefter en ankeinstans automatisk reviderer de besluttende myndigheders afgørelser om, at sager ikke kan antages til behandling eller er åbenbart grundløse.

2. Hvis en medlemsstat vælger at indføre en sådan procedure, skal den give ansøgeren rimelige frister til at afgive skriftlige kommentarer.

3. I forbindelse med en procedure med automatisk revision gælder artikel 32, stk. 3, artikel 33 og artikel 34, stk. 3, 4 og 5.

Artikel 37

Medlemsstaterne kan vedtage, at ankeinstansen skal træffe afgørelse i en sag efter proceduren i artikel 35 eller 36:

a) hvis ansøgeren uden rimelig grund og i ond tro på et tidligere trin i proceduren tilbageholdt oplysninger, der ville have ført til anvendelse af artikel 18 eller 28

b) hvis ansøgeren har begået en alvorlig forbrydelse på Fællesskabets område

c) hvis der er indlysende alvorlige grunde til at mene, at Genève-konventionens artikel 1, litra F), gælder for ansøgeren

d) hvis der er rimelig grund til at betragte ansøgeren som en fare for sikkerheden i den medlemsstat, hvor han opholder sig

e) hvis ansøgeren efter at have modtaget en endelig dom for en særlig alvorlig forbrydelse udgør en fare for samfundet i den medlemsstat, hvor han befinder sig

f) hvis ansøgeren er tilbageholdt.

Artikel 38

1. Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgere i alle tilfælde har ret til en yderligere anke til appelretten.

2. Hvis ankeinstansen er et administrativt eller domstolslignende organ, sikrer medlemsstaterne, at appelretten er beføjet til at behandle afgørelser om såvel sagers konkrete omstændigheder som retlige spørgsmål. Hvis ankeinstansen er en domstol, kan medlemsstaterne beslutte, at appelretten skal begrænse sin behandling af afgørelser til retlige spørgsmål.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at appelretten i tilfælde, hvor ansøgningen ikke kan antages til behandling, eller er åbenbart grundløse, er beføjet til at afgøre, om der skal gives tilladelse til anke, og i sager, hvor der gives tilladelse til anke, til at behandle afgørelserne efter en forenklet eller fremskyndet procedure.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at i sager, hvor ankeinstansen ikke har truffet afgørelse inden de frister, der er nævnt i artikel 35, stk. 1 eller 2, skal ansøgere og/eller besluttende myndigheder have ret til at anmode appelretten om en afgørelse, hvorved der sættes en frist for ankeinstansens afgørelse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at appelretten i sådanne sager skal træffe afgørelse hurtigst muligt.

5. Medlemsstaterne fastsætter ved lov eller administrativ bestemmelse rimelige frister for indgivelse af yderligere anke og for forelæggelse af en begrundelse for anken. Fristen for forelæggelse af en begrundelse for anken må under ingen omstændigheder være på under 30 arbejdsdage.

6. Medlemsstaterne fastsætter alle de øvrige nødvendige regler for indgivelse af yderligere anke, herunder regler for forlængelse af fristen for forelæggelse af begrundelse for den yderligere anke.

Artikel 39

1. Medlemsstaterne fastsætter ved lov regler om opsættende virkning, indtil appelrettens afgørelse foreligger.

2. I alle sager, hvor opsættende virkning afvises, skal asylansøgeren have ret til at anmode appelretten om tilladelse til at forblive på medlemsstatens område eller ved dens grænse under ankeproceduren. Udvisning kan først finde sted, når appelretten har truffet afgørelse om denne anmodning.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at appelretten hurtigst muligt træffer afgørelse i den type sager, der er omhandlet i stk. 2.

4. I forbindelse med en hasteprocedure vedrørende lovlig adgang til en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 2, kan medlemsstaterne kræve, at appelretten skal træffe afgørelse om en anmodning i henhold til stk. 2 i løbet af syv arbejdsdage.

Artikel 40

Medlemsstaterne kan vedtage, at de besluttende myndigheder også har ret til yderligere anke.

KAPITEL VI

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 41

Medlemsstaterne skal anvende dette direktivs bestemmelser på asylansøgere uden forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder, seksualitet eller oprindelsesland.

Artikel 42

Medlemsstaterne indfører sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv, og træffer alle de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de håndhæves. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser senest den dato, der er anført i artikel 44, stk. 1, og giver øjeblikkelig meddelelse om enhver efterfølgende ændring, der berører dem.

Artikel 43

Senest to år efter den dato, der er anført i artikel 44, stk. 1, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og fremsætter de ændringsforslag, der måtte være behov for. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse af denne rapport, senest 18 måneder efter den dato, der er anført i artikel 44, stk. 1.

Efter at have fremlagt den rapport, aflægger Kommissionen rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne mindst hvert femte år.

Artikel 44

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2002. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 45

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 46

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

PRINCIPPER FOR UDPEGELSE AF SIKRE TREDJELANDE

I. **Betingelser for udpegelse**

Et land betragtes som et sikkert tredjeland, hvis det opfylder følgende to betingelser, for så vidt angår de udenlandske statsborgere eller statsløse, betegnelsen gælder for:

A. det overholder generelt folkerettens standarder for beskyttelse af flygtninge

B. det overholder generelt den internationale menneskerettighedslovgivnings basale standarder, som end ikke kan fraviges, når en nations overlevelse er truet af krig eller anden offentlig nødsituation.

A. *Folkerettens standarder for beskyttelse af flygtninge*

1) Et sikkert tredjeland er ethvert land, som har ratificeret Genève-konventionen, overholder denne konventions bestemmelser om rettigheder for personer, som anerkendes og gives indrejse som flygtninge, og som har indført en asylprocedure for personer, der ønsker at blive anerkendt og få indrejse som flygtninge, i overensstemmelse med følgende principper:

— asylproceduren er lovfæstet

— afgørelse om asylansøgninger træffes objektivt og upartisk

— asylansøgere kan forblive ved landets grænse eller på dets område, indtil der er truffet afgørelse om deres asylansøgning

— asylansøgere har ret til en personlig samtale, om nødvendigt med en tolks medvirken

— asylansøgere får lejlighed til at kommunikere med UNHCR eller andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR

— der er mulighed for at anke en afgørelse om hver enkelt ansøgning til en højere administrativ myndighed eller en domstol, eller der findes en reel mulighed for revision af afgørelsen

— UNHCR og andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR, har generelt adgang til asylansøgere og kan anmode myndighederne om oplysninger om individuelle ansøgninger, udviklingen i proceduren og afgørelser, og kan i kraft af sin rolle som tilsynsmyndighed i medfør af Genève-konventionens artikel 35 rette henvendelse til disse myndigheder angående individuelle asylansøgninger.

2) Uanset ovenstående kan et land, der ikke har ratificeret Genève-konventionen, stadig betragtes som et sikkert tredjeland:

— hvis det generelt overholder princippet om »non-refoulement« i henhold til OAU's konvention af 10. september 1969 om specifikke aspekter af flygtningeproblemer i Afrika og har indført en procedure, der overholder ovennævnte principper, for personer, der anmoder om asyl, eller

— hvis det har fulgt konklusionerne i Cartagena-erklæringen om flygtninge fra den 19.-22. november 1984 om at sikre, at nationale love og administrative bestemmelser afspejler Genève-konventionens principper og kriterier, og at der indføres en minimumsstandard for behandling af flygtninge, eller

— hvis det alligevel i praksis generelt overholder de standarder, der er fastlagt i Genève-konventionen med hensyn til rettigheder for personer, der har behov for international beskyttelse, som defineret i denne konvention, og har indført en procedure for personer, der søger beskyttelse, i overensstemmelse med ovennævnte principper, eller

— hvis det på nogen som helst anden måde imødekommer disse personers behov for international beskyttelse, enten gennem samarbejde med UNHCR eller med andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR, eller på anden måde generelt anses for at være egnede til dette formål i henhold til udtalelse fra UNHCR.

B. *Den internationale menneskerettighedslovgivnings basale standarder*

1) Ethvert land, som har ratificeret enten den europæiske konvention fra 1950 til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter omtalt som »den europæiske konvention«) eller både den internationale konvention fra 1966 om borgerlige og politiske rettigheder (herefter omtalt som »den internationale konvention«) og konventionen fra 1984 om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (herefter omtalt som »konventionen mod tortur«), og generelt overholder de standarder, der er er fastsat deri, hvad angår retten til livet, frihed for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, frihed for slaveri og trældom, forbud mod strafferetlige bestemmelser med tilbagevirkende kraft, retten til retlig anerkendelse, frihed for fængsling blot som følge af manglende evne til at opfylde en kontraktmæssig forpligtelse og tanke-, tros- og religionsfrihed.

2) Overholdelse af standarderne med henblik på at blive udpeget som sikkert tredjeland indebærer også, at det pågældende land skal sørge for effektive foranstaltninger, der garanterer, at sådanne udenlandske statsborgere eller statsløse ikke fjernes i strid med den europæiske konventions artikel 3 og den internationale konventions artikel 7 og artikel 3 i konventionen mod tortur.

II. **Udpegelsesprocedure**

Enhver generel vurdering af overholdelsen af disse standarder med henblik på at udpege et land som et sikkert tredjeland generelt eller mere specifikt for bestemte udenlandske statsborgere eller statsløse skal baseres på en række kilder, blandt andet rapporter fra diplomatiske repræsentationer, internationale organisationer og ngo'er samt presseforlydender. Medlemsstaterne kan eventuelt især tage hensyn til oplysninger fra UNHCR.

Rapporten om den generelle vurdering skal være offentligt tilgængelig.

BILAG II

PRINCIPPER FOR UDPEGELSE AF SIKRE OPRINDELSESLANDE

I. **Betingelser for udpegelse**

Et land betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det generelt overholder den internationale menneskerettighedslovgivnings basale standarder, som end ikke kan fraviges, når en nations overlevelse er truet af krig eller anden offentlig nødsituation, og det:

A. har demokratiske institutioner og følgende rettigheder generelt overholdes i landet: retten til tanke-, tros- og religionsfrihed, ytringsfriheden, retten til fri og fredelig forsamling, retten til foreningsfrihed, herunder retten til at danne og tilslutte sig fagforeninger, og retten til at deltage i landets styre, enten direkte eller gennem frit valgte repræsentanter

B. tillader, at internationale organisationer og ngo'er fører tilsyn med overholdelsen af menneskerettighederne

C. er et retssamfund, og følgende rettigheder generelt overholdes i landet: retten til frihed og tryghed, retten til retlig anerkendelse som en person og lighed for loven

D. benytter generelt effektive forholdsregler mod krænkelse af disse borgerlige og politiske rettigheder og om nødvendigt benytter ekstraordinære forholdsregler

E. er et stabilt land.

II. **Udpegelsesprocedure**

Enhver generel vurdering af overholdelsen af disse standarder med henblik på at udpege et land som et sikkert oprindelsesland skal baseres på en række kilder, blandt andet rapporter fra diplomatiske repræsentationer, internationale organisationer og ngo'er samt presseforlydender. Medlemsstaterne kan eventuelt især tage hensyn til oplysninger fra UNHCR.

Rapporten om den generelle vurdering skal være offentligt tilgængelig.